

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 563

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI	
23.	— Hotărâre pentru numirea directorului Serviciului de Informații Externe	1
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 824 din 12 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2–7

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

pentru numirea directorului Serviciului de Informații Externe

În temeiul prevederilor art. 65 alin. (2) lit. h) din Constituția României, republicată,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Vlase Petru Gabriel se numește în funcția de director al Serviciului de Informații Externe.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat, în ședința comună din 4 iulie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 4 iulie 2018.

Nr. 23.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 824**

din 12 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 9 și 16 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 7.747/231/2016 și nr. 8.765/231/2016, **Judecătoria Focșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca, în cauze privind soluționarea unor contestații formulate conform Legii nr. 77/2016.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia arată, în esență, că se încalcă principiile previzibilității și accesibilității legii, întrucât i se impune creditorului ipotecar să accepte bunul în orice condiții, cu efect liberatoriu, sub sancțiunea pronunțării împotriva sa a unei hotărâri judecătorești care să confirme transferul dreptului de proprietate în patrimoniul său. Se mai arată că legiuitorul modifică destinația bunului, afectat inițial garantării executării unui contract de credit, în bun ce servește ca mijloc de plată cu efect liberatoriu. În plus, Legea nr. 77/2016 nu menține, pe întreaga perioadă a derulării contractului de credit, efectele prevăzute de părți sau care ar fi putut fi prevăzute la încheierea acestuia. Art. 3 din Legea nr. 77/2016 dispune că dispozițiile sale derogă de la Codul civil, fără a se indica expres textul/articolul de la care se derogă. În sfârșit, întrucât regimul juridic general al proprietății trebuie să fie reglementat, potrivit Constituției, prin lege organică, și dispozițiile derogatorii de la acest regim trebuie să fie reglementate prin lege organică, ceea ce nu s-a întâmplat în cazul Legii nr. 77/2016.

10. Cu privire la încălcarea principiului neretroactivității legii arată că, întrucât modalitatea de rambursare, prin plata ratelor creditului, este un element asupra căruia părțile contractului cad de acord, obligatoriu și definitiv, la momentul încheierii acestuia, aceasta reprezintă o situație juridică consumată la momentul încheierii contractului. De aceea, nu se poate susține că părțile realizează un nou acord cu fiecare plată a ratei de credit. Autoarea arată că dispozițiile Legii nr. 77/2016 sunt neconstituționale, întrucât acestea sunt aplicabile contractelor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a legii, precum și executărilor silite demarate anterior acestui moment, indiferent de stadiul lor. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la deciziile nr. 56 din 22 martie 2000 și nr. 61 din 18 ianuarie 2007.

11. În continuare, se mai arată că, la data încheierii contractului, legislația nu prevedea ca modalitate alternativă de stingere a obligației darea în plată. Din acest motiv, o intervenție ulterioară a legiuitorului, în sensul obligării creditorului de a accepta darea în plată a imobilului ce face obiectul garanției, înșală așteptarea legitimă a creditorului de la momentul încheierii contractului și este, ca atare, retroactivă.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 7.747/231/2016 al Judecătoriei Focșani — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.790D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.791D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 8.765/231/2016 al Judecătoriei Focșani — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.791D/2016 la Dosarul nr. 1.790D/2016.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.791D/2016 la Dosarul nr. 1.790D/2016, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca parțial inadmisibilă și parțial neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În sensul celor menționate, reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

12. Din perspectiva dreptului fundamental de proprietate se susține că acesta este în mod evident limitat, întrucât statul intervine în acordul de voință deja format cu privire la stingerea împrumutului. Prin dispozițiile criticate este afectat dreptul de proprietate al creditorului asupra sumelor de bani acordate cu titlu de împrumut, sume care nu se vor mai restitui în integralitate ca urmare a aplicării Legii nr. 77/2016. Or, autoarea excepției arată că deține un drept de proprietate asupra întregii sume acordate cu titlu de împrumut, iar dispozițiile legale prin care se prevede recuperarea creanței numai în limita valorii imobilului adus drept garanție și supus transferului forțat de proprietate echivalează cu o expropriere, câtă vreme nu se va recupera toată suma acordată. Această expropriere nu se produce în conformitate cu dispozițiile constituționale, întrucât pierderea dreptului de proprietate asupra creanței nu este compensată de o prealabilă și dreaptă despăgubire, iar această pierdere nu operează pentru o cauză de utilitate publică, stabilită conform legii.

13. Autoarea excepției mai arată că scopul urmărit de legiuitor — degrevarea de datorii a unei categorii limitate de debitori din contractele de credit bancar — nu constă în satisfacerea unui interes general. Susține că legea criticată nu respectă condiția referitoare la necesitatea restrângerii exercițiului dreptului de proprietate, întrucât legiuitorul avea la dispoziție instituția juridică a imprevizunii, mai puțin restrictivă în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate privată. Cu referire la încălcarea principiului proporționalității, autoarea susține că nu există o justificare rațională pentru stabilirea unui tratament juridic identic pentru situații diferite, cu efectul instituirii unei poveri excesive asupra creditorului. Tratamentul juridic al debitorilor care se pot prevala de dispozițiile legii criticate este identic, atâta vreme cât aceasta nu stabilește criterii de diferențiere a debitorilor care se află în imposibilitate de plată față de cei care nu se află în această situație. Consecința unei asemenea omisiuni este că banca este obligată să suporte, în mod nejustificat, atingerile aduse dreptului său de proprietate generate de liberarea de datorie inclusiv a debitorilor care nu se află în imposibilitate efectivă de plată.

14. Deși accesul liber la o activitate economică și libera inițiativă sunt garantate prin Constituție, dispozițiile legale criticate limitează această garanție sub două aspecte. Operațiunile de creditare, care sunt activități principale ale autoarei excepției, sunt limitate sub aspectul operațiunilor de recuperare a sumelor acordate, în baza cărora au fost întocmite planurile de profitabilitate, cu atât mai mult cu cât legea afectează contractele și executările anterioare intrării sale în vigoare. Cel de-al doilea aspect vizează transformarea forțată a creditorului într-un vehicul imobiliar, deși nu a exprimat liber o astfel de inițiativă economică. Banca nu are ca obiect principal de activitate desfășurarea activităților comerciale privitoare la imobile, iar prin transferul forțat al proprietății asupra imobilelor va fi obligată să desfășoare această activitate neprevizionată.

15. În fine, se mai arată că, potrivit domeniului de reglementare a legii, aceasta se aplică și în cazul contractelor de credit de consum referitoare la bunuri imobile rezidențiale care intră în sfera de reglementare a Directivei 2014/17/UE. Astfel, se remarcă o neconcordanță a legii naționale cu aceste dispoziții sub aspectul lipsei consimțământului creditorului și a imposibilității acestuia de a se opune transferului bunului ipotecat dacă un contract de credit intră în sfera de reglementare a Legii nr. 77/2016.

16. **Judecătoria Focșani — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.790D/2016, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, iar, în Dosarul nr. 1.791D/2016, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): *„Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuiu sau mai multor codebitori sau coplătitori.”;*

— Art. 3: *„Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.”;*

— Art. 5 alin. (2): *„Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”;*

— Art. 11: *„În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”*

21. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componentele sale referitoare la calitatea legii și la principiul securității raporturilor juridice, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate, art. 53 referitor la condițiile pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale și art. 135 alin. (2) privind economia. De asemenea sunt invocate și dispozițiile art. 1 privind proprietatea din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale. Din motivarea excepției de neconstituționalitate se poate deduce, în mod rezonabil, că autoarea acesteia a înțeles să se raporteze și la art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) din Constituție privind reglementarea prin lege organică a regimului proprietății.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale criticate. Astfel, atât Legea nr. 77/2016, în ansamblul său, cât și

prevederile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (2), art. 6—8, art. 10 și ale art. 11 din acest act normativ au făcut obiect al controlului de constituționalitate, sens în care Curtea Constituțională s-a pronunțat, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la majoritatea dispozițiilor constituționale invocate în cauza de față, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017.

23. În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, care au sesizat Curtea în dosarele respective cu excepții de neconstituționalitate, excepții soluționate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. În plus, Curtea a reținut că autoarele excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv ipoteza care vizează inaplicabilitatea noului Cod civil [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”] și ipoteza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional a respins, ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și celor ale prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016.

24. Față de această împrejurare, în prezenta cauză, „elementul comun” este diferit față de cel avut în vedere de Curtea Constituțională în jurisprudența sa anterioară prezentei decizii, respectiv faptul că autoarea a invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, astfel cum au fost precizate mai sus, dar **aceste contracte de credit sunt încheiate sub imperiul noului Cod civil**.

25. Potrivit art. 3 din Legea nr. 77/2016, „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord*”. Din conținutul reglementării Legii nr. 77/2016 se deduce că art. 3 este indisolubil legat, în primul rând, de art. 11 din această lege. În timp ce art. 3 se referă la „*derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*”, art. 11 statuează că „*prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată*”.

26. Ca atare, evaluând segmentele temporale la care face referire Legea nr. 77/2016, Curtea observă că aceasta dispune asupra aplicabilității sale, astfel: un moment înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016 — care, la rândul său, cuprinde două situații, respectiv: a) contracte încheiate sub imperiul Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare și al Codul civil din 1864 și b) contracte încheiate începând cu 1 octombrie 2011 sub imperiul Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și un moment după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

27. Față de această situație legislativă și având în vedere faptul că toate contractele de împrumut vizate de dispozițiile Legii nr. 77/2016, supuse controlului de constituționalitate, analizate și concretizate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, erau încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, Curtea a distins între teza întâi și teza a doua ale art. 3, prin coroborare cu art. 11 (a se vedea paragraful 104 din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016).

28. În ceea ce privește dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”], Curtea, având în vedere art. 220 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, a statuat că acestea nu sunt aplicabile contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a noului Cod civil.

29. Mai mult, Curtea a reținut că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, respectiv Codului civil din 1864, care, deși nu reglementa expres impreviziunea, permitea posibilitatea aplicării acesteia, implicit, prin raportare la prevederile art. 969 și art. 970 din acest Cod.

30. În acest context, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 115—116, Curtea a observat că legiuitorul a configurat cadrul legal reprezentat de Legea nr. 77/2016, luând în considerare o impreviziune aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele de credit în derulare, îndepărtându-se de condițiile stricte ale aplicării impreviziunii. Însă, o astfel de instituție a impreviziunii aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele încheiate nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

31. În ceea ce privește sintagma „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*”, cu referire la contractele încheiate sub imperiul noului Cod civil (cum este cazul în dosarele de față), situația este diferită. Dacă, în virtutea Codului civil din 1864, se permitea aplicarea teoriei impreviziunii — în temeiul art. 969 și art. 970, în noul Cod civil impreviziunea este legiferată în mod expres.

32. Cu privire la contracte, art. 1.270 din noul Cod civil, cu denumirea marginală — **Forța obligatorie** —, statuează în sensul că un contract valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante și se poate modifica sau poate înceta numai prin acordul părților ori din cauze autorizate de lege. Noul Cod civil reglementează, însă, și o situație/ipoteză nouă în ceea ce privește modificarea efectelor contractelor/convențiilor legal încheiate, respectiv art. 1.271 cu denumirea marginală — **Impreviziunea**, care, la alin. (1), prevede că „*părțile sunt ținute să își execute obligațiile, chiar dacă executarea lor a devenit mai oneroasă, fie datorită creșterii costurilor executării propriei obligații, fie datorită scăderii valorii contraprestației*”. Deși alin. (1) al art. 1271 din Codul civil întărește efectul obligatoriu al contractelor, chiar și în situația în care executarea lor a devenit mai oneroasă, prin alin. (2) al aceluiași articol, legiuitorul a statuat în sensul că „*dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă datorită unei schimbări excepționale a împrejurărilor care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligației, instanța poate să dispună: a) adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părți pierderile și beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor; b) încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește*”. Prin urmare, legiuitorul instituie, în realitate, un temei nou de încetare a contractului, altul decât „prin acordul părților ori din cauze autorizate de lege”.

33. Prevederile art. 1271 alin. (2) din noul Cod civil nu obligă creditorul să primească în plată bunul, dar, în condițiile în care debitorul nu se poate achita de obligațiile rezultate din contract, instanța de judecată, la cererea debitorului, poate dispune adaptarea sau încetarea contractului, însă „*la momentul și în condițiile pe care le stabilește*” ea însăși.

34. Analizând și coroborând prevederile Legii nr. 77/2016 cu cele ale noului Cod civil, Curtea observă că, în realitate, prin

sintagma „**Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil**”, practic, Legea nr. 77/2016 a instituit o situație particulară pentru contractele încheiate între consumatori și instituțiile de credit, în sensul că, pentru acestea, instanța de judecată, verificând îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 din lege și constatând aplicabilă instituția imprevizunii, dispune darea în plată a imobilului ipotecat, cu consecința ștergerii tuturor datoriilor consumatorului, însă, numai în condițiile art. 3 din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost conturate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

35. Darea în plată la care se face referire în art. 3 din Legea nr. 77/2016 este o dare în plată forțată, fiind condiționată doar de îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 din lege și de constatarea de către instanță a situației extraordinare care justifică aplicarea imprevizunii, desigur în interpretarea obligatorie dată prevederilor sale prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

36. Curtea mai observă că art. 1.492 cu denumirea marginală — *Darea în plată* — din noul Cod civil nu are relevanță în cauză, acesta aplicându-se oricărui tip de contract reglementat ca atare de dreptul comun. Legea nr. 77/2016 fiind, însă, o lege specială, care reglementează strict raporturile dintre instituțiile de credit și consumatori, persoane fizice, pe de o parte, derogă, în mod evident, de la prevederile noului Cod civil, respectiv de la art. 1.271 alin. (2) lit. b) teza a doua, în ceea ce privește dreptul și competența exclusivă a instanței de a dispune încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește și, pe de altă parte, instituția prevăzută la art. 1.492 nu are nicio incidență cu dispozițiile Legii nr. 77/2016.

37. Posibilitatea instanței de a verifica și constata condițiile imprevizunii, în situația în care prevederile Legii nr. 77/2016 nu îi acordă o asemenea competență, este consecința Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența imprevizunii.

38. În luarea acestei decizii, Curtea a reținut că prin aplicarea *ope legis* a condițiilor imprevizunii s-ar încălca art. 124 din Constituție, legiuitorul intrând în sfera de competență a instanțelor judecătorești. Ca atare, Curtea a restabilit echilibrul între puterile statului, în speță legislativă și judecătorească, această statuare fiind valabilă indiferent de momentul încheierii contractelor de credit ce cad sub incidența Legii nr. 77/2016.

39. Astfel, deși în prezenta cauză excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, aceasta nu înseamnă că se vor înlătura rolul și competența instanței de judecată de a verifica condițiile referitoare la existența imprevizunii, întrucât dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 se coroborează cu art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016, în interpretarea dată prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

40. În acest context, Curtea reiterează cele statuate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 119, respectiv faptul că singura interpretare care se subsumează cadrului constituțional în ipoteza unei reglementări generale a imprevizunii în executarea contractelor de credit este cea potrivit căreia instanța judecătorească, în lipsa acordului dintre părți, are competența și obligația să aplice impreviziunea în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile existenței acesteia.

41. Pentru toate aceste argumente, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

42. În continuare, față de jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, Curtea constată că, în prezenta cauză, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile criticate cuprinse în Legea nr. 77/2016, nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei[...]*”, precum și din dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

43. Astfel, referitor la situația de fapt din cauza aflată pe rolul instanței judecătorești a quo care a sesizat instanța de contencios constituțional, Curtea reține că, în această cauză, astfel cum s-a arătat mai sus, contractele de credit au fost încheiate după intrarea în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011, dar înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016. Aceste aspecte sunt relevante în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, ipoteză inaplicabilă în cauza de față.

44. Prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, la paragraful 120, Curtea a constatat că „prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei imprevizunii la contractele în derulare. Astfel, din punct de vedere procedural, instanța judecătorească, în condițiile formulării contestației de către creditor sau a acțiunii în constatare de către debitor, va verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform celor prevăzute de Legea nr. 77/2016, îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege, aplicând în mod obligatoriu teoria imprevizunii în cadrul art. 7 din lege, respectiv art. 8 ori în cadrul art. 9 din aceeași lege”. Curtea a precizat, astfel, la paragraful 121, că instanța judecătorească, care în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa va putea face aplicarea imprevizunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datoriilor principale și accesorii).

45. Totodată, la paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională. Astfel, analizând problema constituționalității acestei sintagme din cuprinsul art. 11 al Legii nr. 77/2016, Curtea a constatat că obiectul contractelor de credit îl reprezintă sume de bani, și nu bunuri imobile. În condițiile în care art. 11 teza întâi prevede ca un criteriu de sine stătător criteriul devalorizării bunurilor imobile ce fac obiectul garanției aduse de debitor, se ajunge la o încălcare a dreptului de proprietate privată asupra sumelor de

bani ale împrumutătorului (instituției de credit), drept prevăzut de art. 44 din Constituție. Curtea a constatat că un astfel de criteriu care a fost prevăzut alternativ cu cel al riscurilor ce izvorăsc din contractul de credit și, deci, folosit de sine stătător este incompatibil cu aplicarea impreviziunii de către instanța judecătorească. Faptul că garanția adusă se devalorizează nu are legătură cu executarea contractului de credit. Acest criteriu ar putea, în schimb, să fie folosit în coroborare cu principiul echității ca parte a teoriei impreviziunii. Astfel, instanța judecătorească urmează să evalueze dezechilibrul prestațiilor rezultate din contractul de credit și prin recurgerea la acest criteriu atunci când contractul de credit a fost convenit în vederea achiziționării unui imobil.

46. În acest context, Curtea va reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Prin urmare, ținând cont de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, mai sus menționată, a fost publicată ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și cea a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite a devenit inadmisibilă.

47. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea va reține că, potrivit jurisprudenței sale, în temeiul deciziei de admitere mai sus menționate (Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016), prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, în condițiile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă.

48. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi prin raportare la celelalte dispoziții legale criticate, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a constatat că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 135 privind economia.

49. Astfel, cu privire la critica autoarea excepției de neconstituționalitate privind nerespectarea principiului neretroactivității legii civile, aceasta susține că prin normele legale criticate se afectează obiectul contractelor de credit, prin schimbarea obligației de plată a sumelor de bani datorate în aceea a predării imobilului cu care s-a garantat executarea contractului de credit. Cu alte cuvinte, se afirmă că prin prevederile legale criticate se afectează în mod retroactiv substanța contractului de credit, înlăturându-se regula potrivit căreia obligațiile asumate trebuie respectate de către părți (*pacta sunt servanda*). Așa cum a arătat, însă, Curtea în considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, în paragraful 94 și următoarele, regula *pacta sunt servanda* presupune luarea în considerare a unor elemente precum buna-credință și echitatea atunci când are loc o schimbare fundamentală a condițiilor de executare a contractului. Curtea a reținut că prevederile puse în principal în discuție prin prisma

încălcării art. 15 alin. (2) din Constituție sunt cele ale art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, iar din analiza acestor prevederi legale rezultă faptul că ele se aplică și contractelor aflate în curs de derulare. Expresia „în derulare” a fost folosită de legiuitor pentru a acoperi și cazul prevăzut de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, respectiv faza executării silite începute înainte de intrarea în vigoare a legii.

50. De asemenea, la paragraful nr. 108 al deciziei mai sus menționate, Curtea a reținut că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. De altfel, la paragraful nr. 128 al deciziei precitate, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă, limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate. În aceste condiții, având în vedere argumentele de mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) din Constituție privind reglementarea prin lege organică a regimului proprietății.

51. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

52. În ceea ce privește celelalte aspecte relevate în motivarea excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, iar Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său. În acest sens pot fi enumerate, spre exemplu, Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, Decizia nr. 695 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 15 martie 2017, Decizia nr. 696 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 15 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 7 aprilie 2017, Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, Decizia nr. 93 din

28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Decizia nr. 94 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 4 august 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, Decizia nr. 240 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, Decizia nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, Decizia nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017, Decizia nr. 391 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 31 octombrie 2017, Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 28 noiembrie 2017, Decizia nr. 571 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 11 decembrie 2017, și Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017¹, Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017², Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017³, Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017⁴, Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017⁵, Decizia nr. 614 din 10 octombrie 2017⁶, Decizia nr. 617 din 10 octombrie 2017, Decizia nr. 618 din 10 octombrie 2017⁷, Decizia nr. 619 din

10 octombrie 2017, Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017⁸, nepublicate la data pronunțării prezentei decizii.

53. Distinct de cele prezentate mai sus, Curtea reține că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecătii, în funcție de stadiul derulării contractului de credit și de data încheierii acestuia, aplicând în mod corespunzător dispozițiile legale specifice fiecărei faze procesuale în parte, împreună cu jurisprudența Curții Constituționale asociată acestora. Totodată, Curtea reiterează faptul că este rolul instanțelor de judecată să interpreteze normele legale și să facă aplicarea acestora în funcție de conținutul normativ, respectiv dacă sunt norme de drept substanțial sau de drept procesual și dacă sunt de imediată aplicare, precum și cu privire la prioritatea acestora, în funcție de caracterul de normă specială sau de drept comun (a de vedea Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, paragrafele 40 și 42).

54. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în dosarele nr. 7.747/231/2016 și nr. 8.765/231/2016 ale Judecătorei Focșani — Secția civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și ale art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de aceeași parte în dosarele aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că prevederile art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza întâi, precum și la celelalte prevederi criticate din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale, prin raportare la criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Focșani — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

¹ Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 29 ianuarie 2018.

² Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2018.

³ Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 30 ianuarie 2018.

⁴ Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 21 decembrie 2017.

⁵ Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 17 ianuarie 2018.

⁶ Decizia nr. 614 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 22 ianuarie 2018.

⁷ Decizia nr. 618 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 21 mai 2018.

⁸ Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 7 iunie 2018.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

